

Arrest

nr. 145 500 van 18 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 december 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op (...) 1985.

Op 21 juni 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van descendent van een Belg.

Op 8 december 2011, met kennisgeving op 14 december 2011, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatsecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel

om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.06.2011 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voorna(am)(en): A. (...)

Nationaliteit: Marokkaanse

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Casablanca

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: uit het voorgelegde attest van onvermogen blijkt dat dit werd opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene zelf. Een verklaring op eer kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs aangezien deze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon sedert 01.07.2010 een leefloon ontvangt van het OCMW van Genk. Aangezien de referentiepersoon ten laste is van de Belgische overheden, kan gesteld worden dat ook betrokkene ten laste is van de Belgische overheden.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Het is een feit dat verzoekster de dochter van de Belgische onderdaan is en dat verzoekster voldoende en alle bewijzen heeft bijgebracht aangaande de voorwaarden inzake gezinshereniging die van toepassing zijn van ten laste neming door de moeder.

Dat verzoekster een bevel krijgt om het land te verlaten, terwijl ze alle nodige documenten heeft bijgebracht.

Dat verzoekster alle bewijsmiddelen van haar ten laste neming, geboorteakten en onvermogenheid heeft bijgebracht.

Verzoekster zou volgens verwerende partij niet voldoende hebben aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst. Het voorgelegd attest van onvermogenheid gaat uit van de nationale bevoegde autoriteiten in Marokko en kan dan ook niet in twijfel worden getrokken dat ze onvermogen is. Daar ze geen eigendommen en over een inkomen beschikt, kan de waarachtigheid van het attest geenszins ontkend worden.

Dat verzoekster ten laste is wordt bewezen met de geld overmakingen via Western Union. In die optiek kan er dan ook geen discussie bestaan en kunnen er geen verdere onterechte veronderstellingen, zoals gesteld door de verwerende partij dat verzoekster ten laste van de Belgische overheden is, worden gemaakt.

Dat het dan ook niet strookt met de redelijkheid om verzoekster een bevel toe te kennen om het land te verlaten, terwijl daarentegen met zekerheid kan worden gesteld dat verzoekster op het moment van de aanvraag voldeed aan alle voorwaarden van de toen geldende wetgeving.

Dat in casu verwerende partij daar geenszins mee rekening houdt, en zomaar verzoekster een bevel toekent om het land te verlaten.

Krachtens de beginselen van behoorlijk bestuur, waaraan ook de verweerder is onderworpen, is zij ertoe gehouden om binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen over een door een verzoekster ingediend aanvraag tot gezinshereniging.

In casu kan er geen twijfel over bestaan dat de verwerende partij bewust, wetens en willens, de rechten van verdediging van verzoekster heeft geschonden door te wachten totdat de nieuwe verstrengde wet in werking is getreden.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur, die ook gelden ten aanzien van de verwerende partij, behelzen onder meer het recht op rechtszekerheid. Het recht op rechtszekerheid houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van de overheid, waaruit volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd (zie o.m.: Cass. 27 maart 1992, Arr. Cass. 1991-92, p. 727).

Dat het middel aldus gegrond is."

2.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekster zich op:

"Schending van het rechtszekerheidsbeginsel. "

Verzoeksters concrete kritiek komt erop neer dat de referentiepersoon inderdaad niet over voldoende inkomsten beschikt, maar dat dit niet hoeft nu de referentiepersoon bin het verleden geld heeft overgemaakt via Western Union.

De verwerende partij ziet niet in hoe dit gegeven afbreuk zou kunnen doen aan de feitelijke vaststelling dat de referentiepersoon leeft van het OCMW.

Indien de tenlastename enkel zou beoordeeld mogen worden voorafgaand aan de aanvraag, was het onnodig geweest een wettelijke termijn te voorzien binnen dewelke de vreemdeling nog bijkomende stukken kan voorleggen, nu hij in voorkomend geval immers alle stukken zou kunnen voorleggen bij de aanvraag.

In die zin verwijst de verwerende partij ook naar de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Aangezien de inkomensgarantie voor ouderen slechts wordt toegekend aan personen die zelf over onvoldoende bestaansmiddelen beschikken ont in hun levensonderhoud te voorzien kon verweerder in redelijkheid oordelen dat het inkomen van de vader van verzoekster niet volstaat om de effectieve tenlasteneming van verzoekster te garanderen. " (R.v.V. nr. 65 086 van 26 juli 2011)

"Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster als bewijs van het feit dat hij in het verleden ten laste was van zijn moeder, enkel het bewijs van haar inkomsten in België heeft voorgelegd (inkomensgarantie voor ouderen ten belope van 898, 35 euro), een bewijs van de bank dat zijn moeder en broers er een rekening hebben en verklaringen op eer van de broers of van derden dat in België geld werd gekregen van de moeder en van de broers om in Djibouti uit te betalen aan verzoekster. (...)Waar verzoekster ten slotte wijst op de vaagheid van de bepalingen "levensstandaard" en "integratie-inkomen", wijst de Raad erop dat verzoekster het bewijs heeft voorgelegd dat zijn moeder een maandelijks inkomen heeft van 898, 35 euro. Daargelaten de vraag naar de concrete invulling van de gebruikte begrippen, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat het inkomen van verzoeksters moeder niet voldoende is om een effectieve tenlasteneming van verzoekster in België te verzekeren. Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat een inkomen van 898, 35 euro in België niet volstaat om een bijkomende persoon volledig ten laste te nemen. " (R.v.V. nr. 59 191 van 4 april 2011)

"Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster als bewijs van de inkomsten van zijn vader een brief heeft bijgebracht waaruit het maandbedrag van de inkomensgarantie voor ouderen blijkt voor december 2009 en de verhoging ervan vanaf januari 2010, met name 936,57 euro per maand. Tevens blijkt dat verweerder terecht aanvoert dat noch uit dit document noch uit de andere bijgebrachte documenten kan worden afgeleid dat verzoeksters vader nog een jaarlijks vakantiegeld ontvangt. De Raad wijst erop dat verweerder over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij de beoordeling of een persoon al dan niet ten laste kan worden beschouwd. Verzoekster gaat er zelf vanuit dat een integratie inkomen met een persoon ten laste minstens 950 euro bedraagt. Aldus heeft verweerder, rekening houdende met de aan hem gekende gegevens op het ogenblik van de bestreden beslissing, op redelijke wijze kunnen vaststellen dat het maandelijks inkomen van 936 euro onvoldoende is om een bijkomende persoon ten laste te nemen om een aangepaste levensstandaard te garanderen." (R.v.V. nr. 48 394 van 22 september 2010)

Verzoekster verwijst ook naar het feit dat wel degelijk werd geattesteerd dat zij onvermogen is in het land van herkomst.

Zelfs indien verzoeksters kritiek alsdat zij zou hebben aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen.

De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van het rechtszekerheidsbeginsel of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring / schorsing van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

Nu is gebleken dat de referentiepersoon sedert 1.7.2010 een leefloon ontvangt van het OCMW te Genk, werd terecht vastgesteld dat verzoekster niet ten laste kan vallen van iemand die zelf ten laste valt van de Belgische overheden.

Er anders over oordelen zou regelrecht indruisen tegen de ratio legis van artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij laat desbetreffend ten overvloede nog gelden dat de gemachtigde bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling vastgestelde inkomensgrenzen, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidtoezicht hetgeen te dezen het voorwerp uitmaakt van de navolgende overwegingen (naar analogie met rechtspraak nopens het bewijs van 'ten laste zijn van een Belgisch descendent', zie o.m. R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008; R.v.V. nr. 10.222 dd. 21.04.2008, www.rw-ccf.be).

"Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van "ten laste " zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidtoezicht" (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008).

Uit het voorgaande blijkt geenszins dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet overeenkomstig de geldende wettelijke bepalingen zou hebben gehandeld, zodat verzoekster niet aannemelijk maakt dat het rechtszekerheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Er dient vastgesteld te worden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding conform de hierboven vermelde beginselen en in redelijkheid heeft besloten dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij effectief ten laste is van haar in België verblijvende moeder.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, deugdelijke en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen."

2.1.3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan welke vaste gedrags- of beleidsregel van de overheid zij geschonden acht of welke gerechtvaardigde verwachtingen door de overheid zouden zijn gecreëerd.

Verder kan worden opgemerkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet ontkent dat bewijzen inzake het ten laste zijn van de referentiepersoon en inzake de onvermogensheid in het land van herkomst werden voorgelegd door de verzoekende partij, doch zij oordeelde dat de voorgelegde stukken geen afdoende bewijs vormden. Blijkens het administratief dossier legde zij bewijs voor dat de referentiepersoon sinds 1 juli 2010 een leefloon geniet, betalingsbewijzen van de referentiepersoon aan de verzoekende partij en een attest van onvermogen, meer bepaald een attest uitgaande van de Marokkaanse belastingdienst opgemaakt op basis van verklaringen op eer van de verzoekende partij waaruit blijkt dat zij niet zou onderworpen zijn aan "*impôts sur le revenu au titre des revenus fonciers*" en aan "*taxe d'habitation et taxe de service communaux*". Daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij niet weerlegt dat laatstgenoemd attest niet kan aangenomen worden als bewijs omdat een verklaring op eer niet kan worden getoetst op haar feitelijkheid en waarachtigheid, is dit stuk uiteindelijk niet relevant gelet op het determinerende motief van de bestreden beslissing dat stelt dat de referentiepersoon zelf ten laste is van het OCMW daar zij sedert "01.07.2010 een leefloon ontvangt". Zij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Het feit dat de referentiepersoon in het verleden geld overmaakte aan de verzoekende partij en dat de verzoekende partij onvermogen zou zijn, doet geen afbreuk aan de feitelijke vaststelling dat de referentiepersoon sinds 1 juli 2010 een leefloon geniet en dus ten laste valt van de Belgische overheden, zodat ook de verzoekende partij ten laste valt van de Belgische overheden.

Voorts kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij stelt dat zelfs indien de kritiek van de verzoekende partij alsdat zij zou hebben aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven – namelijk dat zij niet afdoende aantoonde heden ten laste te zijn van de referentiepersoon – de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen nu de grieven hiertegen niet kunnen worden aangenomen.

Uit de bespreking blijkt geenszins dat de verwerende partij niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Daargelaten de vraag welk belang de verzoekende partij heeft bij haar grief dat de verwerende partij de rechten van verdediging zou hebben geschonden door te wachten tot een vermeende strengere wet – waaromtrent de verzoekende partij geen nadere precisering geeft – in werking zou zijn getreden en zij dus de beslissing niet binnen een redelijke termijn zou hebben genomen, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing werd genomen binnen de 6 maanden na het indienen van de aanvraag. In zoverre de verzoekende partij een schending aanvoert van het beginsel van de redelijke termijn, merkt de Raad op dat de verwerende partij elke aanvraag afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt de bestreden beslissing genomen binnen de door de wet voorziene termijn van 6 maanden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij een bepaalde tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Gelet op het grote aantal aanvragen dat de Dienst Vreemdelingenzaken dient te verwerken, acht de Raad deze termijn niet als zijnde onredelijk lang. De bestreden beslissing is overigens genomen binnen de wettelijk voorziene termijn. Bovendien maakt de verzoekende partij niet duidelijk welke voorgehouden achterliggende bedoeling zij meent te ontwaren in de handelswijze van de verwerende partij. Evenmin maakt zij met haar betoog aannemelijk hoe het feit dat de verwerende partij een beslissing heeft genomen binnen de 6 maanden na de aanvraag haar rechten van verdediging beïnvloedt.

Voorts verduidelijkt de verzoekende partij niet in haar middel welke andere beginselen van behoorlijk bestuur zouden geschonden zijn.

Het middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van “de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht”.

Het middel luidt als volgt:

“De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekster zich op de vermeende schending van de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat zij had moeten worden gehoord alvorens haar de bestreden beslissing werd betekend.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeksters vage beschouwing geen aanleiding kan geven tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoeksters en van hun aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing (aanvraag tot vestiging) te treffen.

Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen.

Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, “De hoorplicht” in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeksters beschouwingen niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding terecht besliste om aan verzoekster het verblijf te weigeren.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toe bedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, de zorgvuldigheidsplicht inclusief.”

2.2.3. Vooreerst moet er worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat in dit middel uiteen te zetten in welke mate zij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert zodat het onderdeel dat de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert onontvankelijk is. Het middel beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting van de zorgvuldigheidsplicht en het verwijt dat de verzoekende partij had

moeten gehoord worden voor het nemen van de bestreden beslissing. Zij laat na aan te duiden welk motief volgens haar niet correct zou zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij toont niet aan met welke in het dossier beschikbare gegevens de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden. Evenmin rust op de verwerende partij de verplichting om na het indienen van de aanvraag tot aan het nemen van de bestreden beslissing bijkomende inlichtingen en stukken te vragen aan de verzoekende partij.

De zorgvuldigheidsplicht houdt niet in dat wanneer het bestuur zou vaststellen dat de aanvraag van een vreemdeling om een verblijf van meer dan drie maanden op grond van gezinshereniging niet is onderbouwd met bewijskrachtige stukken, het de aanvrager hiervan – voorafgaand aan het nemen van een beslissing – op de hoogte dient te stellen of dient uit te nodigen om hieromtrent zijn mening te geven. De bewijslast rust in casu op de aanvrager die alle nuttige stukken moet en kan voorleggen teneinde zijn aanvraag te onderbouwen. Het komt aan de verzoekende partij zelf toe om haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd te onderbouwen met bewijskrachtige stukken en niet aan het bestuur. Indien de informatie waarover het bestuur beschikt onvolledig zou zijn, dan kan dit enkel de verzoekende partij worden verweten.

Bovendien blijkt uit de aanvraag (bijlage 19ter) dat aan de verzoekende partij uitdrukkelijk werd gevraagd bijkomende stukken voor te leggen binnen de drie maanden na de aanvraag, meer bepaald werd zij verzocht ten laatste op 21 september 2011 volgende documenten voor te leggen: inkomsten Belgische ouder, ziekteverzekering, bewijs van onvermogen (geen eigendommen en geen inkomsten), een attest “niet ten laste van het OCMW” en stortingsbewijzen van de laatste 6 maanden. Aldus werd de verzoekende partij uitdrukkelijk gewezen op de mogelijkheid bijkomende stavingsstukken voor te leggen waarmee de verwerende partij rekening dient te houden bij het nemen van de beslissing, zodat zij geheel onterecht voorhoudt dat haar de mogelijkheid werd ontzegd om bijkomende bewijzen of uitleg te verschaffen. Daargelaten de vraag naar het bestaan van de hoorplicht in het kader van de gedane aanvraag laat de verzoekende partij in elk geval na aan te duiden op welke wijze het horen de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Verder kan er op gewezen worden dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat zij informatie had kunnen verschaffen die de appreciatie van de verwerende partij had kunnen beïnvloeden. Evenmin maakt zij, gelet op het voorgaande, aannemelijk dat de verwerende partij tekort komt aan haar onderzoeksplicht. Deze onderzoeksplicht houdt in dat de verwerende partij een nauwkeurig onderzoek dient te doen van de bewijsstukken voorgelegd door de aanvrager en de elementen waarvan zij niet onkundig had kunnen zijn. De onderzoeksplicht houdt niet in dat de verwerende partij actief op zoek moet gaan naar alle aanwezige elementen die relevant kunnen zijn en actief aan bewijzvergaring moet doen.

Voor het overige beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretisch betoog.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN